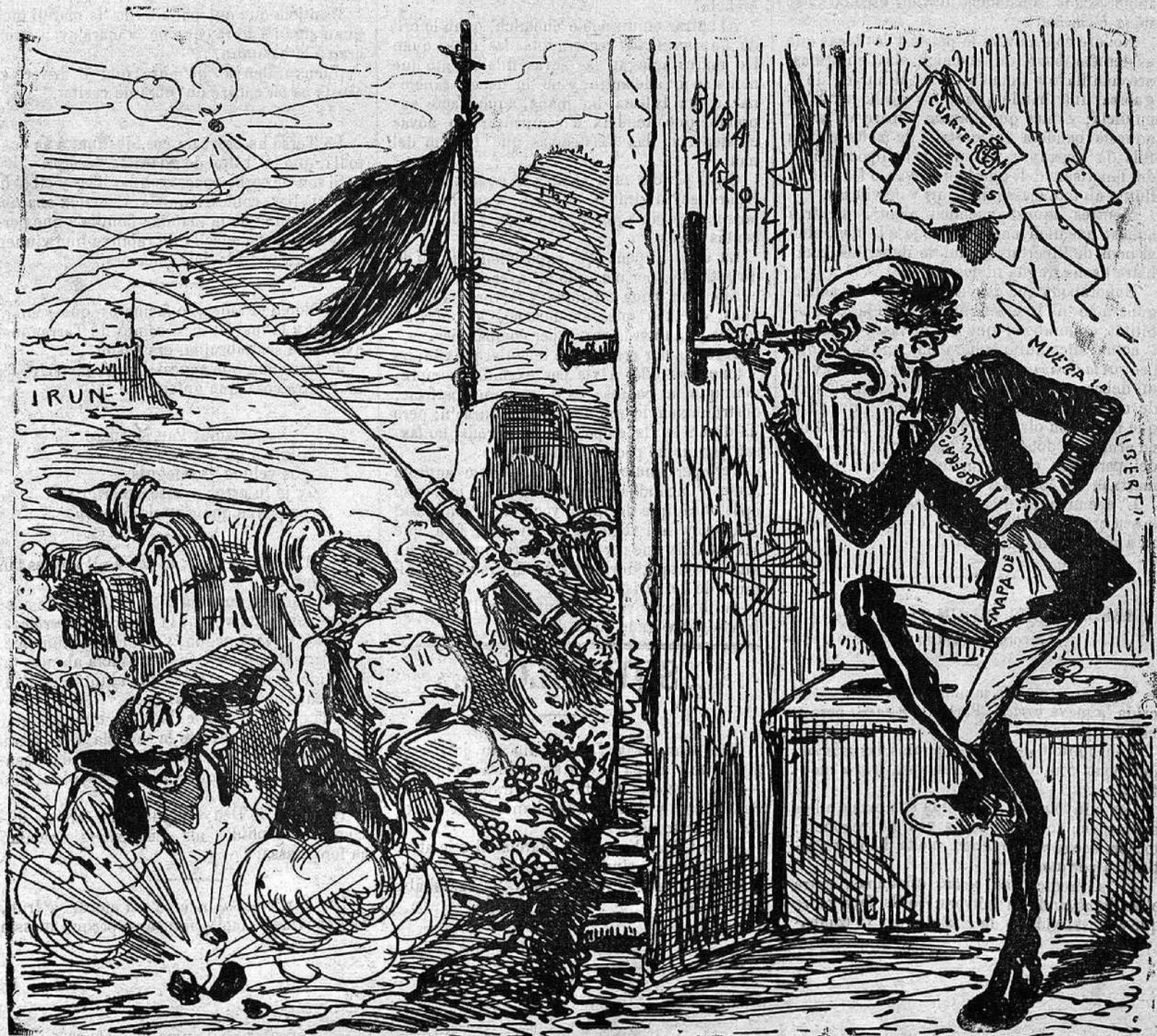

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

(SEGONA ÉPOCA.)

ACTUALITATS.

Posicions de D. Carlos durant lo bombardeix d' Irun.

A NOSTRES LECTORS.

Un dia, no massa lluny tinguerem lo gust de saludarlos per primera vegada: era 'l cinch de maig de 1872.

Suspesa la publicació de «la Campana de Gracia», «l' Esquella de la torratxa» s' encargà de deixar-se sentir setmanalment, ab lo sol objecte de combatre á la carlinalla, que llavors comensava tot just á treure 'l cap.

En aquell temps, que no havíam passat encare pel poder, quan semblava que 'l moviment carlista havia indirectament de favorirnos, dirigintse com se dirigia, contra 'l trono vacilant de D. Amadeo, pagarem la suspensiò que merequé la Campana, de part del qu' era governador en aquella època, treballant ab tota l' energia de que eram capassos contra 'l moustru del carlisme, enemich nostre irreconciliable, perque ja llavors preveyam lo que succeheria, y sentiam contra 'l moviment que s' iniciava la mateixa aversió y repugnància que avuy dia inspira á tota l' Espanya honrada.

Aquest objecte tant imperiós feu que, suspesa la Campana, no 'ns retirésem del pafench de la prempsa: los carlins nos obligavan á parlar, y combaterem ab tota la fermeza que en nosaltres cabia á la facció, enemiga del govern; pero enemiga nostra també.

Desd' aquella època fias á l' actual han passat moltes coses: la nostra conciencia de periodistas hourats no té un sol remordiment: víctimas algunes vegadas de successos, previstos per nosaltres; pero inevitables, aquí 'ns tenen en una situació semblant á la del cinch de maig de 1872.

La Campana de Gracia ha sigut suspesa per tres mesos.

Ha d' enmudir l' Esquella de la torratxa que en aquella època feu sentirse dels que ab tant inmerescuda constància havian escoltat lo só de la Campana?

No: are com llavors la patria y las ideas que sustentém tenen un enemich alsat en armas: are com llavors tremola estesa al huracá de la guerra una bandera que 'ns deshonra y 'ns envileix; y mes que llavors encare es avuy questa bandera la mortalla de molts pobres fills de Espanya, víctimas de la hipocressia y del fanatisme dels que han avivat lo foch de la lluya ab tota classe de crims y de vileses.

Mentre aquest enemich alieni, mentre aquest enemich amenessi no ja á l' idea, sino al nom de llibertat, temim lo deber de combatre'l sens tregua ni descans.

Enhorabona que devant dels actes del actual govern se 'ns hi estengui 'l vel de la inviolabilitat: enhorabona que se 'ns fassa respectar l' actual dictadura: enhorabona que se 'n suspendi la Campana: liberals de cor, tenim avuy un deber que cumplir, lo de la resignació que de molt bona gana 'ns imposém, y un altre que may hem olvidat, desde que hi ha carlins en armas, lo deber de fer martxar las columnas del periòdic cap al mateix objectiu á que martxan las columnas del exèrcit.

L' enemich qu' ellas combaten, es lo nostre: lo seu crit de combat, es com lo nostre: «¡Guerra á mort al absolutisme!!»

REFLECCIONS DE UN CAPELLÁ DE REGIMENT CARLISTA.

Vaig venirme'n á la muntanya: aquí m' hi crida la mèva vocació. Parlo de vocació, perque es quèstió de boca.

Aquí imito á Jesucrist, seguint las aspereses del mont: com que vaig sempre entre muntanyas...

Los minyons de la partida son mas ovellas estimadas: tothom, que 'ls veu ho regoneix: tothom asegura que tenen molta llana y moltíssima porqueria.

Jo 'ls predico les virtuts cristianas, entre elles la virtut de la pòlvora: jo 'ls faig veure que aquesta vida es de combat y per xó comba-

ten: jo 'm presento davant d' ells com un emissari d' aquell Déu dels exèrcits, y per xo en llech del barret de teula, porto boina y per compte de sotaua, calsas vermelles.

Jo 'ls iufundeixo la necesitat del dejuni, y fan tant cas de las mèvas predicacions, que molts cops arriban al vespre sense haver tasat res mes que un trist glop d' aygarden.

Comparantlos sempre las forças liberals ab lo dimoni, jo 'ls recordo que 'ls bons cristians tenen de fugir de las assetxansas del esperit maligne, y per xo fugen de las columnas, ó han de véuse 'l si 's consideran mes forts que ell, y per xo 's tiran ab la rabia de verdaders catòlics sobre 'ls pobles debilment defensats.

Jo 'ls parlo de la majestat de Déu, y 'ls dich que al raig de sa divina omnipotència, cauen com un castell de cartas las grandes de la terra, y ells per demostrarlo creman e-tacions, volan ponts, trencau telègrafos y fan xocar locomotoras.

Lo seu desprendiment envers las riquesas d' aquest mon me 'l demostran cada dia devastant propietats, cremant edificis y empobrint al proxim. Ah! Los que ahí ab vostra luxo y vostra grandesa, insultavau al Déu que 'us la dispensava, avuy que 'us trobèu mes pobres que una rata, ajonelléuvs y regoneixeu son poderio!

Jo 'ls parlo sempre de una vida millor que aquesta, y de la caritat envers del proxim: y ells que m' escutan ab devota contemplació, extenen la caritat que 'ls predico a sos enemichs mes acerrius, y aixis que cahuen a las seves mans los envian desseguida ab lo passaport de un crech en un Déu, a gosar de las delícies eternas del Paradís. Missió sagrada del verdader carlista, que 'ns tiran en cara nostres enemichs, abarraganats y sumits en lo descreient y en l' heretjia!

Entre-mitj dels conso's qu' experimento, sols dugas penas venen a ferir ma pura conciencia.

Al entrar en un poble enemich, quan lo crit de Matrimoni civil recorra totas las filas, quan las mares amagan las seves filles, sento que molts se m' adelantin, y no 'm deixin sancionar, com l' Iglesia ho mana, aqueil acte supremo, que tendeix á compensar ab novas existencies, las existencies que treyem del mon.

Quan parlo á mas ovellas d' aquest lègitim reparo, se 'm giran d' esquena, y per lo regular se 'm posan á jugar á la morra ó á las ignocentes xapas.

La segona pena qu' experimento tinch de dirla també, per mes que m' avergonyeixi.

Els son bons cristians y fervorosos catòlics, oyeixen misa ab devoció, 's confessan sovint y diuhem lo rosari per companyias.

Pero l' amor cristiá que tenen al proxim, no 'l tenen per ells. Aixis per exemple, comprendent que la pobresa es l' estat mes perfecte, destruheixen lo que no poden endurse'n; pero 'ls diners se 'ls emportan: tal vegada ho fasen san perque no podan cremarlos.

Pero per una cosa tant petita com aquesta thaig d' abandonar jo, per ventura, la missió apòstolica que la meva vocació m' imposa? No, no, y mil vegadas no. Avant y fora, que això mateix que per un costat repugna, per un altre costat pot durme á l' últim grau de l' imitació de Jesucrist!

Si: Jesucrist va morir entre dos lladres: jo moriré tal vegada entre dos mil!

ESQUELLOTS.

Mira que porta 'l Diari, diu un jove á un altre que s' alaba de ser ateo; mira que porta.

—Gran victoria frente las murallas d' Irun: Sant March y Sant Marcial han cayut en poder de las tropas.

—Sant March y Sant Marcial diu lo ateo: noy, no voldria sino que aquets dos sants cayguessen á las mèvas mans y 'ls fussellaba desseguida.

En la pròxim número, continuarem los trosos de literatura carlista, que havian començat a veure la llum en la Campana de Gracia.

En Irun los carlins van comensar l' attack sense prevenir á donas, vells y criatures.

Los infelissos que fugian eran rebuts á descargas.

De modo que una de las prerrogativas que demostra desitjar lo Tercer per quan siga rey, es la de poder cassar als seus estimadíssims súbdits.

¡Vaya uns entreteniments mes honestos!

La vanguardia de las forças carlistas que atacavan á Irun, estava formada de un batalló denominat Guías del Rey.

¡Guías del rey!

Sino 'l guian millor que aquesta vegada, aquest noy acabará malament.

Res mes encantador que la cassa de carcundas que fan los jefes de columna del Centro.

Comandants d' armas sorpresos á un punt, dipòsit d' armas y municions á un altre, que passan en poder de las tropas: imprentas clandestinas destruidas: ja en lo mes fragós del Maestrat, los carlins fan la competència á las llebras.

A Vistabella una columna fins hi ha trobat los primers treballs per establir un telègrafo elèctric.

Devia ser un telègrafo de nova invenció: en lloc de partides, estich segur que unicament hauria enviat bombas.

A Vinarós un dels nostres barcos ha fet una bona presa: la de una balandra francesa que duya á bordo 'ls cabecillas Manso y Freixa (fill).

Desitjém que qui puga ferho 'ls marejí mes quan sigan á terra, que no 's marajaven quan eran á la balandra.

¡Llenya, llenya! qu' are que l' hivern s' acosta es fer encare un' obra de caritat.

Lo Tercer ha creat un cos, destinat á sa custòdia, que té 'l títol de guardias de corps.

Si son de corps apuestos guardias, y ell s' hi fa custodiuar, confessi que 's regoneix semetipsum individuo de la mateixa família á que pertanyen aquests auells de rapinya que viuhen de la carn podrida dels cadàvers.

Lo Nen de Prades, lo facinerós que sembra l' crim y la maldat pels camps de Tarragona, avants de ser cabecilla, era pastor.

Ja 's coneix que aquest home, no podrà fer mai altra cosa que guiar béns.

Lo tartamut Pau Mespero
diuhem qu' es ojalatero
sos veuhins y coneuguts,
y jo 'u crech, sense saberho,
puig que quant parla fá embuts.

—Qui va ab un coix, al cap de l' any es tan coix com ell.

Això ho diu un refrà molt antich, y demostra qu' es molta veritat lo Diari de Barcelona.

Aquest Diari, segons veyem cada diumenje, ja fà mes de un any que 's tracta ab un tal Cándido, y no es estrany que al últim se l' hi haja encomenat la candidés.

Una prova d' ella, es la bomba que vá matar al Tercer, y un' altra es la notícia que tanta alegria vá donarnos, de que una vegada ressuscitat vá entrar á França..... y vaja! tot allò del altre dia.

Per mort de Déu, Senyor Brusi, are no encomani la candidés als seus lectors, que això ja fora massa.

Los carlistas al anarse'n á atacar á Irun, van convidar á molts francesos perque anessin

á presenciar la gran pallissa que havian de donarnos.... nosaltres á n' ells.

Fins de Paris van anarhi legitimistas al gran espectacle.

Lo dia 4, Sant del Tero, comensavan l' atach plens de confiança.

Lo dia 12, dia de Sant Martí, ja 'n fujian ab las mans al cap.

Y 'ls francesos se convencian de la gran exactitud d' aquell ditxo: —*A cada puerco le llega su san Martin.*

Lo Tero arriba á Puente la Reyna: sos admiradors l' obsequian ab un ball.

Ell hi vá: 's dirigeix á una senyoreta y l' hi diu:

—*Señorrita quiero que bailes tú un can-can con mi.*

Per lo que toca aquell cop
lo Tero ballá 'l can-can,
fis que 'ls nostres hi anirán
á ferli ballá 'l galop.

Després de l' acció de Castelló d' Ampurias, un capellá d' Olot vá compondre uns versos dedicats á n' en Savalls.

Aquest arriba á la Vila, amohinat pels vint y tans carros de ferits que l' seguien: l' hi donaren los versos, y al véure'ls, es fama que digué: —*Qu' es això?*

—Senyor, es un soneto de un capellá.

—Donchs diguéuli de part meva, qu' ell es un so-bruto! y que are no estich per cansas.

En lo Nort hi ha un batalló carlí titolat «*Battalló de Asturias.*»

Un dia 'l Tero s' aixeca de bon humor y l' hi vé la rauxa de nombrar al seu xicot coronel honorari de aquest batalló.

Lo princep d' Asturias del Tero es una criatura qu' encara s' embruta al llit.

Lo batalló reb entusiasmado la gefetura del princep desderrat, y per celebrarla no fan un apat com los progresistas, ni un ball á l' iglesia com los federalis, per celebrarla prenen la comunió desde 'l primer jefe fins al últim ranxero.

Ab aixó y robar l' anima al primer poble que 'ls obri las portas, n'hi ha per anárse'n al cel de correguda.

FABULETA.

Un emigrat de un poble, tè la deria d'ensenyar á tothom la gran miseria en que la carlinalla l'ha sumit no deixantli ni una malla.

Veu un ojalatero
y de puntetas s' alsà y com un fiero,
de murri, de malvàt y de salvatje,
y de crits com aquests un abordatje
li dona ab ronca véu, fins que l' irrita
y de un tiron l'hi esqueixa la levita.

Ab los crits y demés, no es molt que un dia no l'hi vinga al carlí ui a *apoplegia*:
llavors diguéüm los liberals en pes:

—los carlins han tingut un ferit mes.

Ja que no s'arma la milicia entera,
no es mal ferí als carlins d' esta manera.

Los carlins han organisat una academia de caballeria á Olot.

Han publicat anuncis pels pobles de la muntanya, excitant als pares que 'ls hi envihin als fills que vulgan seguir la honrosa carrera de la *caballerta*, baix la base de una sólida educació religiosa.

Vostes dirán que te que veure 'l *Dominus vobiscum* ab lo montar.

Donchs tè que veurehi lo mateix que 'l Déu, pátria y rey de sa bandera ab la salvatgeria dels seus actes.

Lo Tero vá voler celebrar lo dia del seu sant, anantse 'n á atacar á Irun.

Com á mostra d' apreci envia á l' heroica vila un ramillet de granadas y bombas incendiaries.

—S' ha de convertir lo país en un pilot de cendra? ¡Avant y foral Ab aixó sols, ab aixó 's coneix lo gran amor que té á lo qu' ell ne diu la seva patria.

UN CAS COM UN CABÁS.

N' era un pobre capellá,
Que cansat de patir gana,
Va esclamar,—Fora sotana:
Vinga un trabuch y á martxá!

Y sent dos ó tres badalls
De fam, á la majordona,
L' ultima abrassada dona,
Y apat á buscar á 'n Sabalis.

Lo troba, 'l reben com cal,
Puig aixo n' es sapigut,
Que per tot es ben rebut
Lo qui sab llegó un missal.

—Ah já já! já soch aquí
Vá di'se lo sacerdot,
Y sens pensá ab en Cirlot
Vinga botifarra y vi.

Mes vè qu' arriba la nit
Y sens pensá ab lo perill,
Recelant com lo conill
Cada carlí se 'n va al llit.

Dormian tots com un soch:
(Seria allá envers la una,)
Quan se va sentir tot d' una
Crits d' avant, y tochs de foch.

Quin escandal que 's mogué
Al brandat de la campana,
Qu' auxili als pobles demana
Als crits de 'l Esteve vel

Sorpresa la carlí: a la:
L' un ne cau, l' altre s' aferra,
Sanch per tot, de morts la terra
Ne vá sembrant la metralla.

Tot n'es dol y confusió
X'ulets de balas, gemechs,
Aquí udols, allá r'nechs,
Crits d' avant, ays de perdó!

Y en tant lo pobre rector
Trastornat y estamordit,
Va saltant com un cabrit
Qu' alas li 'n dona la por.

Y los barrancks traspasant
Y pès xarazals corrent,
—Vè 'l Esteve crida 'l vent...
L' eco Esteve vá cridant!

Y esberat en sa mania
Veu 'l Esteve á tot arreu:
Arriba al poble y fins veu
L' Esteve en la rectoria.

Y are viu ja de tal trassa,
R-tirat á casa s'eva,
Que si sent cridar «Esteve»
Ja no sap lo que li passa.

Y en mania tan fatal
Tant ha perlit la rahó,
Que fins ne diu Sant Crostó
De 'l endemá de Nadal.

JOSEPH M. CODOLSA.

Una escena d' iglesia que mereix lo pinsell de 'n Pellicer.

Era en un poble de la muntanya: com que hi feya molt fred los veïns del poble portaban al clatell un tou de llana, que n' hi havia per ajeure's sense matalás.

Bastá que un capellá gris y roig com qui sobre un rosegó de pà hi fà jeure un porronet de ví, fés un sermó recomenant la necessitat de confessarse, perque l' endemá l' iglesieta s' omplís de gom á gom de pajessos.

Dos d' aquests que no s' recordavan de qui hi havia anat primer, s' ajenollan davant del confés, tot de ua plègat.

—Alto! diu lo capellá ¿qui es primer?

—Jo sò.

—Oy no, digué l' altre que só jo.

—Jo hi arribat primer.

—Es mentida!

—A qui diras qu' es mentida, que si surts al carré t' inflo 'ls nassos.

—Noys, noys, noys, exclamá 'l capellá, que us penséu que aquí es una taberna? Veyam qui ha vingut primer.

—Jo.... —Jo.... —Embustero....

—Que t' pensas que t' confessarà á tu primer? babau.

—Vaja: vols jugart'hi un porró de ví que no t' confessarà á tu primer que á mí?

—Està dit.

Llavors lo capellá s' aixeca, surt del confesioari, y exclama:

—Ah! Vos juguéu un porró de ví per veure qui s' confessarà primer? Donchs bé! (voléu jargarose'n un bot que no 'n confessó á cap?....

Y ensuant un polvo de rapé, los deixá allí clavats ab un pam de nas.

A las sis dono 'l menjá
á n' 'l porch digué en Magí:

y vá respondre un carlí:

—Es 'l hora que 'l capitá,
me 'l dona també á n' amí.

P.

Entre 'ls presoners fets als carlins á Blancafort s' hi conta al correspol de *La Patria*, periódich de Paris.

Aquest si que devia dir: ! A mi ray! Tot m' es patria!

CANTARELLAS.

Diuhen que 'l amor es cego
y jo crech qu' es molt bén dit;
moltissim mes que la vista
necessita 'l cap dels dits.

Cert dia sense volquer
la camisa vareig veure't;
no fassas mals pensaments,
era en lo terrat estesa.

L. T. G.

Van dirme que molt m' estimas...
jo també, moltissim noya,
per tu duria cadena:
mes enteném's.... de rellota.

P. DELS'T

Nina, tens los cabells d' or,
y 'l blanch dels ullots de plata,
pero 'l metall de ta véu
es d' aquells que ja no passan.

C. T.

Ja sé que corran molts pollos
detrás de tú, Margarida,
y ro comprench com t' enfadas
quan te dich dona corrida.

Per tot arreu vaig dihent
qu' ets ma vida, Réparada,
y á mi sempre 'm diu la gent
que tinch la vida gastada.

LL. DEL 69.

Hi havia pres un xicotet de pochs anys.

Espavilat com un esquirol, viu y bellugadís, va escitar la compassió de un advocat, que 'l defensá ab lo mes gran interès, logrant que 'l declaressin innocent del delicte que se l' hi imputava, y que 'l tiressin al carrer dintre de pochs dies.

Una vegada libre, feu una visita al seu protector.

—Senyor advocat, li hi digué: crégim: soch un pobre, y no puch pagarli lo que l' hi dech; pero vaja... lo primer rellotje que afani, será per voste.

L' advocat quedá blau.

Dos borratxos que á las onze de la nit tenian la forta qüestió de si feya sol ó lluna tractaren

des sortir del duple preguntancho á un transeunt que per la fatxa 's conexia que no estava tampoch molt verdader y l' hi digueren: —Una pregunta si es servit:

—Pot dirnos si lo qu' es veu lluir en lo cel es lo sol ó la lluna?

—Dispensin contestá: m' es enterament impossible tréurels del duple. Soch foraster..

Sobre certa donació un pagés seguia un plet.

L' advocat de primer l' hi féu concebir grans esperansas, conforme s'acostima, l' explotá lo que pogué, las hi féu perdre de mica en mica, y per últim l' hi féu saber que la seva causa no tenia cura:

—Y perqué no m' ho deya al principi? l' hi preguntava l' pagés tot enfutismat:

—Perque al principi la cosa no 's veyá prou clara.

—Y perqué no l' hi veyá?

—Perqué la part contraria no havia alegat encare las sevàs rahons; y miréu: tractantse de una donació... Isabéu lo qu' es una donació? —«La donació entre vius segons lo còdich civil es un acte pèl qual lo donador se despuïa irrevocablement de la cosa donada, en favor del donatari que l' accepta.»

Lo pagés fora de sí, l' hi doná una tremenda bofetada, dihent:

—Donchs prengui això, que segons lo llibret que acaba de llegirme, es també una donació entre vius.

EPIGRAMAS

En Baddò un gran porç tenia,
ab ell à Vich vá martxar,
y ab mossen Ton va jugar
qui dels dos mes pesarla.

Van quedar tras la pendencia
empatats; y en Salvadó
vá respondre ab diligència:

—Si: ja m' ho pensava jo
que del mèu porç al rectó
no hi havia diferència.

F. C. y G.

A un grabat de la verola
deixa un grabatò grabat,
y un cop illes, diu' à n' en Mola:
—M' ha sortit molt bè 'l grabat!

Dos ninots iguals de pasta
va fè 'l pastissè Flotats,
y esclamava un entusiasta:
—Mirèu que son bén pastats!

V. B.

Un s' alaba d'està al frente
de una casa de comers,
y es cert perque està davant
de ca'n Girona mateix.

N. R.

S' alaba un tal Céssar Serra
de ser lo Céssar mes gran
que hi ha hagut sobre la terra,
y 'm sembla à mi que no s' erra
puix es alt com un gegant.

J. G. y B.

SOLUCIÓ

que correspon á lo insertat en l'
últim número de la Campana.

1.º SALT DEL CABALL.

Sens costarli gran treball
ni gastar paper ni tinta,
coneix un que se la pinta
per fer lo salt del caball.

Es cabecilla carlí
de molts bigots y manya,
á corre ja ningú 'l guanya,
sempre es lo primé en fugí.

2.º GEROGLIFIC.—Humanitat y caritat son dos grans noms.

3.º ANAGRAMA.—Tocan, —Canto, —Conta, —Caton, —Cocat, —Tanco.

4.ª PREGUNTA 1.ª—E. que sempre està que trina.

5.ª Id. 2.ª—Lo vida del home.

6.ª FUGA DE VOCALS.

Las boinas del cap caigudas
joguetes del govern son:
pregun-é sinó à 'n Romero
que 'n voi fer d' un casacon.

7.ª FUGA DE CONSONANTS.

Fra Genis don' llum;
Manel li don' sum.

8.ª XARADA 1.ª—As-tro no-mia.

9.ª XARADA 2.ª—Di-mars.

10.ª ENDAVINALLA—Zorrilla.

Han endavinalat totes las solucions menos la 7.ª lo ciutadà Aquell; menys la 4.ª March Bell; sense les 4.ª y 6.ª Dos escabetuts; sense les 2.ª, 3.ª y 7.ª A. S. y Ll.; sense les 2.ª, 3.ª y 7.ª M. Barbé de Reus; sense les 1.ª, 2.ª, 4.ª y 7.ª Fill del Bisbe, C. Teulas y R. S. B.; sense les 4.ª, 5.ª, 6.ª y 7.ª Auñón y sense les 2.ª, 4.ª, 5.ª y 7.ª Pere Sistellé; les 3.ª, 5.ª, 6.ª, 7.ª y 10 Partidari de Adriana Angot y Papalatas; les 3.ª, 5.ª, 8.ª, 9.ª y 10 Un malorqui; les 3.ª, 6.ª, 8.ª, 9.ª y 10 Un Kuáquero; les 8.ª, 9.ª y 10 Un senyó que té F. Dos ximples del carrer del Bisbe les 3.ª, 4.ª y 6.ª; Ciri Trencat 3.ª, 6.ª y 8.ª; Papallona 3.ª, 5.ª y 6.ª; Bibao 1.ª y 9.ª Visuet de un frare no mes que la 5 y Aragonés català la 1 no més.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han remés xaradas ó endavinallass dignes de insertarse 's ciutadans Ciri Trencat, Pasalvioli, Aragonés Catata y un gaxet.

N'han remesas d' arreables no mes lo ciutadà Un cómic d' Horta.

Les demés que s' han remés y 's noms dels autors de las quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas, facils d' eodevinar, mai combinades, mai versificades ó per altres defectes per l' istil.

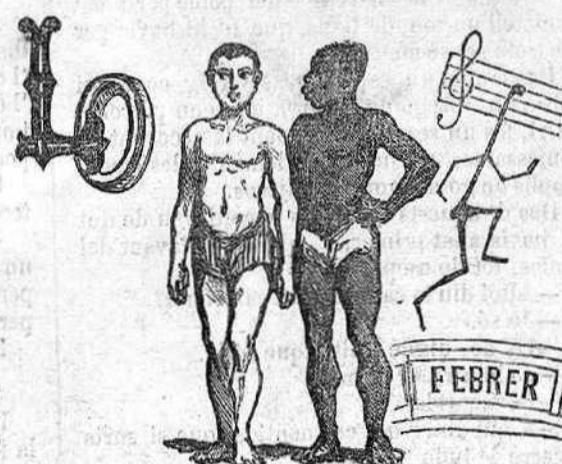
Ciutadans M. de la Cervera. Publicarém lo salt de caball. —Nyela. Faréu lo mateix ab la luga de consonants. —Pau dels Timbals. Ja hi aniran, no s' impacienti. —F. R. Ll. No pot anarhi, p' que es copiat del Enigma. —C. VII. hem fet lo qu' hem pogut; de la tuanera que 'u envia no té cap condicío. —Un viafranqu. La poesia no pertany al gènero que nosaltres volem: las cantaires son massa grassas; i demés tampoch va. —Gesius. Sentiu que s' empren en un imposible: lo vocabulari lo mateix avuy que avaus demostra que no pogut veure les dificultats qu' en si mateix encarna. —Un que fuma ab pipa. Lo geroglific no té condicions pel nostre pèriòdic. —Bruixot de Granollers. Hi anirà l'salt de caball y l' anagrama de geroglifics soin n' admitem amb signos de imprenta. —M. Cadenei. Aquesta setmana s' ha descuidat d' enviar-nos junts ab les xaradas las solucions correspondents. Ciutadans Llambrochs, Gauina, Pedro B. G. Ua enamorat de la R., Morts de lam, Visnet de un frare, Ciri trencat y Manxaire. Lo que 'ns envian no fa per casa: un altre cop serà si 'n fan millor. —S. Monpel. Averiguarem lo que 'ns indica, per quan se 'ns fa molt duptós, y la questió es molt deicada. —Aquell. Insertarem lo geroglific. —March Bell. Aprèsiarem lo salt del caball: lo demés no vá. —Dos escabellats. Arreglam l' epigrama: la poesia es desalinyada: lo geroglific no

SALT DEL CABALL.

del	la	lu	un	ab	fer	pe	'ls
tis	salt	lla	de	ro	de	al	pot
pus	ball	salts	so	se	y	temps	tard;
del	me,	con	gost	des	'n	ga,	re
ce	sa	ca	mayl	si	d'a	o	de
que	se	en	se	Le	com	que	di
los	be	pren	se	Per	fi	quel's	san
com	salts	salts:	ix	a	fas	mes	cil

PERE SISTELLE.

GEROGLIFICH.

s' adapta á la forma necessaria. —A. S. Ll. insertarém lo salt de caball. —Fill del Bisbe. Preguntes y segon epígrama bé: lo demés no vá. —Pere Sistellé. Hi anirà l'salt de caball per are no 'ns poden moure de la forma regular. —Pepanatas. Publicarém lo problema. —Un Kuáquero. L' epígrama arreglat hi podrà anar. —Dos ximples del carrer del Bisbe. Lo mateix los hi dihem respecte al seu: lo quinto bé. —Còmic d' Horta. Tant la poesia com l' anagrama son des-linyats. —Pepallona. Quan enivisi salts de caball marqui la solució per medi de números: tè la lletra tant confosa, que 'ns fa perdre la vista y la paciescia sens qu' conseguim entendre'l. —Pasalvioli. Aprofitarém ab molt gust alguna coseta.

LOGOGRIFO.

A Gestus.

Sis lletras té una paraula
que anomena un tapador.
Ab elles pots construirne
una tretsena. Atenció:
un nom de animal lleuger,
lo desitj de un jutador,
una pasta, un sobre pes,
un fart, lo que fa 'l vi so sch,
un frontis, una ciutat
grega (en temps de la picó),
una persona tu-suda,
un descans de allò mes bò,
lo que fa qui 't desafia,
lo que 'ns vá salvar à tots;
y per últim, lo que 't pesa
no poguerho encertar tot.

UN PASTER.

La solució en lo proxim número.

PROBLEMA MATEMÀTICH.

¿Es possible formar la cantitat 1000, empleant tant solzament lo número 3?

ARAGONÉS CATALÀ.

(La solució en lo proxim número.)

PREGUNTAS.

- 1.ª ¿Quina es la dona mes gran de Catalunya?
2.ª ¿Quina es l' última lletra del alfabet?

MARCH BELL.

(Las respuestas en lo proxim número.)

FUGA DE VOCALS.

S. p. r. c. mb. tr. .l. g. b. rn
pr. c. s. v. .n. c. mp. n.
p. r. c. mb. tr. .ls. c. r. l. ns
.n. sq. ll. .s. l. q. .b. st.

P. K.

FUGA DE CONSONANTS.

A. a. a. a. a. a. a. a. a.
.a. a. a. a. a. a. a. a.
.a. a. a. a. a. a. a. a.
.a. a. a. a. a. a. a. a.

DOS ESCABELLATS.

(Las solucions en lo proxim número.)

XARADA

I.
Qu' es molt terrible
en dos-quart-teresa,
la prima-dugas
avuy me deya,
pero jo penso
que a dos-quart-teresa
no huva en dos-quatre
qui fa 'l tot, nena.

Pues dos quart-tres
lo tot y etcetera,
son tots gent d' una
segona-teresa.

MAGÍ RABASSA.

II.
Dos-quart tres lo hu-dos-tercer
lo hu-dos-tres, primera-dos
y hu-dos en quart-tres-postera
á la hu-dos-tres-quatres, qu' es tot.

PASALVIOLI.

ENDAVINALLA.

Molts espanyols á mi 'm ballan
y molts me portan al cap,
veurás ferme al cassadors
—y 'm veurás corre pèl mar.

M. CADENET.

(Las solucions en lo proxim número.)

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAULFO, 14.

1. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.